

Son Durakta

– NEJAT HOCA · 27 Kasım 2024

Durum vahim,görünenin ötesinde bir karanlık,gözle görülmez ama içimizi sarar,her adımda biraz daha batarız derine.Son pişmanlık fayda etmeyecek,zaman, acımasızca eriyip gitmiş,sözler birer birer yitmiş,artık susturulmuş çığlıklar yankılanmaz,ve yollar,birbirine kavuşmaz,çoktan kapanmış.Son durağa gelindiğinde,tüm yollar tükenmiş olacak,ne kadar kaçarsan kaç,uçurumun kenarına varırsın.Yolculuk biter,bir an,sonsuz gibi gelir insana,ama o an,geçmişle yüzleşme zamanıdır.Dönmek mümkün değil,geride kalanların gölgesinde yürüyemezsin artık.Ne kadar uzandıysan,o kadar yakındır sana şimdi son.Bir adım daha,belki sadece bir nefes,ama o nefesin de ağırlığı var,her şeyi beraberinde taşır.İn, inebilersen bu yükten,in ki belki hafıflersin,ama bu öyle kolay değil,omuzlarındaki ağırlık,yılların pişmanlığıdır,toprağa karışmış umutların yankısıdır.Yükün ağır,adımların kararsız.Bırakabilir misin geçmişin bağlarını?Tutunduğun her şey,seninle buraya kadar gelmiş,ama burada,belki her şeyi geride bırakmalısın,yoksa bu son durağın bir anlamı kalmaz.Zaman çoktan geçti,gece uzun,karanlık yavaşça sarmış etrafı,adımlar sessiz,ve yollar çoktan kapanmış.İn, inebilersen bu yolun sonundan,ama bileceksin ki,her şeyden arınmak zor.İn ki, belki hala bir ışık bulursun içinde,bir umut,bir kıvılcım,karanlıkta bile bir yol açan.Ama o son durak,en zor sınavdır insan için,kendinle yüzleşmen gereken,sonra da geriye ne kalmışsa,onunla vedalaşman gereken.